

На даний час митні органи (у випадку настання гарантійного випадку) повинні враховувати обставини події, що призвела до втрати товару, вимагати підтверджуючі документи. Було б більш правильно встановити відповідальність гаранта або перевізника та стягувати з них борг перед держбюджетом у безспірному порядку в найкоротші терміни. А потім гарант (а не державний орган) самостійно вживає заходи та відшкодовує кошти з винної особи.

Ольга БОРИСЕНКО

*д.держ.упр., професор кафедри публічного управління та митного адміністрування
Університету митної справи та фінансів*

Максим БОРОДКІН

магістрант Університету митної справи та фінансів

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МИТНОГО ОФОРМЛЕННЯ ВЖИВАНИХ ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ ПРИ ЇХ ВВЕЗЕННІ НА МИТНУ ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

Особливості митного оформлення товарів за товарними позиціями 8701 – 8707, 8711, 8716 згідно з УКТ ЗЕД, які підлягають державній реєстрації та ввозяться громадянами на митну територію України для вільного обігу, визначені статтею 377 Кодексу, відповідно до якої такі товари оподатковуються ввізним митом за повними ставками Митного тарифу України встановленого Законом України «Про Митний тариф України» від 19 вересня 2013 року № 584-VII, чинними на день подання митної декларації, що відповідає міжнародним зобов'язанням України щодо вступу до Світової організації торгівлі, акцизним податком і податком на додану вартість за ставками, встановленими Податковим кодексом України. Податок на додану вартість нараховуються та сплачується відповідно до підпункту в) пункту 185.1 статті 185 Податкового кодексу України за ставкою, чинною на день подання митної декларації, та з урахуванням положень статті 191 Податкового кодексу України. Акцизний податок нараховується та сплачується відповідно до підпунктів 213.1.3 пункту 213.1 статті 213 Податкового кодексу України з товарів та за ставками, визначеними у статті 215 Податкового кодексу України, чинними на день подання митної декларації.

Крім цього, Законом України від 31 травня 2016 року № 1389-VIII «Про внесення зміни до підрозділу 5 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України щодо стимулювання розвитку ринку вживаних транспортних засобів» (далі - Закон) тимчасово, до 31 грудня 2018 року, встановлені знижені ставки акцизного податку на транспортні

засоби, що були у використанні. При цьому цим законом передбачено, що знижені ставки акцизного податку не застосовуються для легкових автомобілів, якщо вони:

– мають походження з країни, визнаної державою-окупантом згідно із Законом України та/або визнаної державою-агресором по відношенню до України згідно із законодавством, або ввозяться з території такої держави-окупанта (агресора) та/або з окупованої території України, визначеної такою згідно із Законом України;

– вироблені до 1 січня 2010 року;

– ввозяться на митну територію України особою для власного використання або на користь інших осіб за договорами купівлі-продажу, міни, поставки, дарування, комісії, доручення, поруки, інших господарських та цивільно-правових договорів або за рішенням суду в кількості понад один легковий автомобіль протягом календарного року.

У разі відчуження протягом 365 днів з дня реєстрації транспортних засобів, при ввезенні яких були застосовані знижені ставки акцизного податку, платник податку зобов'язаний сплатити акцизний податок за такі транспортні засоби за ставками, встановленими статтею 215 Податкового кодексу України.

Тимчасове ввезення на митну територію України транспортних засобів особистого користування дозволяється здійснювати на строк до одного року. Обов'язковою умовою допуску зазначених транспортних засобів до тимчасового ввезення на митну територію України є реєстрація цих транспортних засобів в уповноважених органах іноземних держав.

Транспортні засоби особистого користування, що тимчасово ввозяться нерезидентами на митну територію України, а також пальне, що міститься у звичайних баках таких транспортних засобів, встановлених заводом-виробником, не підлягають письмовому декларуванню та звільняються від подання документів, що видаються державними органами для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів, що переміщуються громадянами через митний кордон України. Тимчасово ввезені транспортні засоби особистого користування можуть використовуватися на митній території України виключно тими громадянами, які ввезли їх в Україну, для їх особистих потреб, не можуть використовуватися для цілей підприємницької діяльності в Україні, бути розкомплектовані, а також відчужені чи передані у володіння, користування або розпорядження іншим особам.

Тимчасово ввезені транспортні засоби особистого користування повинні бути вивезені за межі митної території України з дотриманням строків, установлених відповідно до вимог Кодексу, або поміщені у митні режими відмови на користь держави, знищення або руйнування чи можуть бути оформлені для вільного обігу на митній території України

за умови сплати митних платежів, які відповідно до закону підлягають сплаті при імпорті таких транспортних засобів. У разі втрати чи повного зіпсування тимчасово ввезених транспортних засобів особистого користування внаслідок аварії або дії обставин непереборної сили перебіг строку тимчасового ввезення зупиняється за умови надання митним органам власниками таких транспортних засобів достатніх доказів їх втрати чи зіпсування. Стаття 380 Митного кодексу України від 13.03.2012 № 4495-VI свідчить про те, що «дозволяється поміщення таких транспортних засобів у митний режим відмови на користь держави чи знищення або руйнування».

Тимчасове ввезення громадянами-резидентами транспортних засобів особистого користування, дозволяється на строк до одного року під письмове зобов'язання про їх зворотне вивезення за умови письмового декларування в порядку, передбаченому законодавством України для громадян, після сплати всіх митних платежів, які відповідно до закону підлягають сплаті при імпорті таких транспортних засобів. Отже, тимчасове ввезення громадянами-резидентами на митну територію України інших транспортних засобів особистого користування дозволяється на строк до одного року під письмове зобов'язання про їх зворотне вивезення за умови письмового декларування в порядку, передбаченому законодавством України для громадян, та із застосуванням до них заходів гарантування. Строки, тимчасового ввезення, можуть бути продовжені митними органами лише з урахуванням дії обставин непереборної сили та особистих обставин громадян, які ввезли транспортні засоби, за умови документального підтвердження цих обставин, але не більш як на 60 днів.

Таким чином, тимчасово ввезені транспортні засоби особистого користування можуть використовуватися на митній території України виключно тими громадянами, які ввезли їх в Україну, для їх особистих потреб, не можуть використовуватися для цілей підприємницької діяльності в Україні, бути розкомплектовані, а також відчужені чи передані у володіння, користування або розпорядження іншим особам. Тимчасово ввезені транспортні засоби особистого користування повинні бути вивезені за межі митної території України з дотриманням строків, установлених відповідно до вимог Кодексу, або поміщені у митні режими відмови на користь держави, знищення або руйнування чи можуть бути оформлені для вільного обігу на митній території України за умови сплати митних платежів, які відповідно до закону підлягають сплаті при імпорті таких транспортних засобів.

Сергій ВАВРЕНЮК

*к.держ.упр, докторант Національного
університету цивільного захисту України*

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ВИЩОЮ ОСВІТОЮ В УКРАЇНІ

Під терміном освіта ми розуміємо певний направлений процес навчання та виховання на благо людини, суспільства та держави, що передбачає та констатує досягнення громадянина, який проходить навчання, за встановленими державою освітніми рівнями.

В Конституції України зазначено, що право на отримання освіти є одне із основних та беззаперечних конституційних норм громадянина України. А сам процес навчання та виховання супроводжується фактичними досягненнями тих, хто навчається, тобто здобутком встановлених освітніх рівнів.

Зазначимо, що стосується державної політики, то вона направлена на виконання завдань держави в області освіти, на основі чого й будується освітня система. Однією з основних складових такої політики є забезпечення єдиної позиції в основних питаннях освіти в цілому у державі, а також в поєднанні їх з регіональними (демографічними, національними) умовами разом зі здійсненням розвитку приватних структур освіти.

Важливим моментом щодо виконання задач державними органами в області вищої та післядипломної освіти є контроль якості освітніх послуг [1, с. 80]. Для цього у державі розроблені та встановлені державні освітні стандарти вищої освіти, акредитація закладів вищої освіти, а також ліцензування освітньої діяльності. Усі ці поняття тісно пов'язані з законодавчими громадянськими нормами, які становлять основу діяльності закладів вищої освіти.

Відповідно до Закону України про Вищу освіту в системі освіти існує декілька рівнів акредитації закладів вищої освіти. Заклади першого-другого рівня акредитації мають право готувати студентів по спеціальності профільного рівня «бакалавр». Освітні заклади, що відносяться до третього рівня ведуть підготовку спеціалістів по напрямку профільного рівня «бакалавр» та «магістр». Вищі навчальні заклади четвертого рівня готують спеціалістів профільного рівня «бакалавр» та «магістр» по усім спеціальностям, а також їм надане право на відкриття аспірантури та докторантури.

Національною рамкою кваліфікації проходить порядок затвердження профільних рівнів. Дані рівні свідчать про престиж закладу вищої освіти, його професійну готовність до виконання тих або інших задач, його здатність надавати відповідні послуги [2].